

מחשבת קצרה על הדף

הרב יחזקאל הרטמן
SHORT MACHSHAVA ON THE DAF

חגיגה ב

עניין: יראה יראה כדרך שבא לראות כך בא ליראות

ספר חרדים פרק סו

כד) אור ה' מאיר פניו, ואתה חי. ובהסתרו, מיד אדם גווע. ואיך תסתיר פניו מהביט אליו תדיר, בעוד הוא מביט בך ומחיה, אין עו פנים גדול מזה, לכן תתביש מפניו והפנע.

קלו) בן אדם, ראה תמיד את בוראך בעיני שכלך, כי ה' משמים השקיף על בני אדם לראות היש משפיל דרש אלהים, הינו שבעיני שכלו דורשו ובראיתך תעשה רשם כמו הנעמה שבהסתכלה בביצתה היטב נוצרת ומתרחמת בתוך הביצה הנעמה ומתבקעת ויוצאת, וכן ה' בהסתכלו בך ישפיע לך כל מיני שפע וברכה, ועל־זה כתיב (דברים ט"ו, ט"ז) יראה כל זכורך, ודרשו רבותינו ז"ל (חגיגה ב.) יראה יראה, כדרך שבא לראות כך בא ליראות. ולהמון העם, הוא שלש רגלים בשנה בזמן המקדש, אבל למשכילים, כל יום תמיד, בכל שעה, בכל מקום. בהסתכלך כלפי מעלה ברעותא דלבא, יתעורר עלך אתערותא מרענא דכל רעוין בריך הוא שמייה לעלם ולעלמי עלמיא.

ספר הזהר ח"ב נז

(תגלים קמה) קרוי יי לכל קוראיו לכל אשר יקראוהו בראת. מאי בראת. כמה דאוקימנא (מכאן ז) סתן אמת ליעקב דידע ליחדא שמא קדישא בללוהיה (ג"ח בעלמא) כדקא יראת. ודא פולחנא דמלכא (ג"ח דשמא) קדישא. ומאן דידע ליחדא שמא קדישא כדקא יראת אוקים אמת יחדא בעלמא דכתיב (שמואל ז) ומי כעמך ישראל גוי אחד בארץ. ועל דא אוקימנא כל כהן ללא ידע ליחדא שמא קדישא כדקא יראת ללא פולחניה פולחנא. דהא כלא ביה תליא פולחנא עלאה ופולחנא תתאה. ובעי לטונא ללא ורעותא בגין דיתברטן עלאי ותתאי. כתיב (ישעיה א) כי תבאו לראות פני. כל בר נש דתאי ליחדא שמא קדישא ולא אחסון ביה כלבא ורעותא ודחילו בגין דיתברטן ביה עלאי ותתאי רמאן ליה לטותיה לבר וכלא מכריזי עליה לביש. וקב"ה קרי עליה כי תבאו לראות פני. כי תבאו לראות מצעי ליה. מאי לראות פני. אלא כל אינון אפיין דמלכא עמירין בעמק' (ג"ח בראת) לבתר חשוכא (ס"ח דכתיב ישת תשך סמרו וכל וכו') וכל אינון דידעין ליחדא שמא קדישא כדקא יראת מתבקעין כל אינון כותלי חשוכא ואפיין דמלכא אחזיין ונארין לכלא. וכד אינון אחזיין ונארין מתברכין כלא עלאין ותתאין. כדן צרכאן אשתכחו כללאו עלמין וכדן כתיב לראות פני. מי בקש

שם משמואל שביעי של פסח תרע"א

בגמ' (ריש חגיגה) יראה יראה כדרך שבא לראות כך בא ליראות. ופ"י כ"ק אבי אדמו"ר זצלה"ה שכמו שבא לראות הדר כבוד שכינתו כך יראה בו בעצמו ויבחון אם הוא ראוי לכך, ודפח"ח. ואין הפ"י שיתמרמר על מהותו היותו רחוק מהגדרש ממנו, כי יו"ט לשמחה ניתן ולא לעצוב ולדאוג על רחוקו מהשי"ת, ובווה"ק (ח"ג ח'). הקשה על בעל תשובה במאן אנפין יקום קמי מארי' הא ודאי ברוח תבירא ברוח עציב אן הוא שמחה אן הוא רגנה, עי"ש, ומאחר שיו"ט מחויבים בשמחה [וכן הוא אומר (נחמי ז') אל תעצבו כי תדות ה' הוא מעוזכם, וזהו בר"ה שאין בו מצות שמחה מה גם ברגל שיש בו מצות שמחת הרגל] אי אפשר שהמצוה תהי' עבירת הלב ויתאונן אדם חי גבר על חטאיו. רק הפ"י הוא עפ"י דברי הש"ס חגיגה (ד'): עבד שרבו מצפה לראותו, וכה יחשוב אדם בנפשו ויביט בעצמו ובמעמדו ושאעפ"כ הקב"ה מצפה לראותו, מזה יתלהב לבו באהבת השי"ת עד שכל נפשו ומאודו יתן באהבתו. ומזה באה שמחת יו"ט בשלימות:

אמרי אמת פסח תרפ"ד

טובים, איתא בגמרא יראה יראה כדרך שבא לראות כך בא ליראות ואיתא בשפת אמת היינו שכפי ההשתוקקות שיש לאדם לתקן מעשיו כך נתקנים המעשים, לכן זה ימים טובים ואיתא דג' חללים יש

